

**Ocena**  
**dorobku dr Joanny Satoła-Staškowiak w związku z wnioskiem o nadanie**  
**jej stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk humanistycznych**  
**w zakresie językoznawstwa**

**1. Zarys rozwoju naukowego i zawodowego Habilitantki.**

Dr Joanna Satoła-Staškowiak ukończyła studia slawistyczne na Uniwersytecie Łódzkim ze specjalnością językoznawczą (bułgarystyczną), uzyskując w 2001 r. dyplom magistra na podstawie pracy „Zdania z imiesłowami przysłówkowymi w „Panu Tadeuszu” i ich odpowiedniki w bułgarskim tłumaczeniu Błagi Dimitrowej”. Stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa słowiańskiego na podstawie rozprawy „Ekwiwalencje przekładowe czasów praeterytalnych w języku polskim i w języku bułgarskim” uzyskała w 2007 r. Praca ta była podstawą monografii p.t. „Polsko-bułgarskie odpowiedniości przekładowe czasów przeszłych”, która ukazała się w 2010 r. W latach 2006-2014 dr Satoła-Staškowiak pracowała w Wyższej Szkole Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi na stanowisku asystenta (2006-2007), a następnie adiunkta (2007-2014). W tej jednostce pełniła też w latach 2006-2008 funkcje prodziekana kierunku dziennikarstwo i komunikacja społeczna, a także wicekanclerza. W Instytucie Slawistyki PAN pracuje od 2008 do dziś na stanowisku adiunkta. W okresie 2001 – 2007 Habilitantka ukończyła też podyplomowe studia w zakresie administracji i zarządzania w Wyższej Szkole Administracji i Zarządzania w Łodzi, ukończyła specjalizację nauczycielską na Wydziale Filologicznym UŁ, dokształcała się także w zakresie nowoczesnych systemów elektronicznych (dyplom ukończenia seminarium – Helsinki).

Zainteresowania Habilitantki początkowo koncentrowały się na problemach funkcji kategorii gramatycznych w perspektywie konfrontacji z językiem polskim, skupionej na polsko - bułgarskich problemach translatorskich. Tym zagadnieniom poświęcona była praca magisterska i doktorska, a także kilka artykułów, wydanych już po doktoracie. Stopniowo, także poprzez udział w pracach zespołowych w Instytucie Slawistyki PAN, dr Satoła – Staškowiak zajęła się problematyką leksykalną, zwłaszcza zjawiskami zachodzącymi w najnowszej leksyce języka polskiego i bułgarskiego, w tym najnowszą warstwą zapożyczeń. Prace te mają ścisły związek z pracami zespołowymi nad slawistycznymi korpusami

równoległymi i słownikami wykorzystującymi techniki digitalizacji danych językowych, które realizowane są w Instytucie Slawistyki PAN.

## **2. Dorobek naukowy po uzyskaniu stopnia doktora.**

### **2.1. Publikacje**

#### **2.1.1. Książka przedstawiona jako osiągnięcie**

Jako osiągnięcie Habilitantka zgłosiła książkę swojego autorstwa „Najmłodsza leksyka polska i bułgarska”. Celem tego opracowania, zgodnie z deklaracją Autorki, jest „pokazanie żywej i najnowszej leksyki polskiej i bułgarskiej aktywnej w komunikacji językowej, prześledzenie procesów związanych z jej wzbogacaniem, modyfikowaniem, skracaniem czy zubożaniem”. Zapowiedziane jest także objęcie problematyki tłumaczenia neologizmów. Autorka podkreśla, że swoją pracą chciałaby uzupełnić lukę, którą stanowi brak wyczerpującej systematyzacji problematyki konfrontatywnego opisu najnowszych leksemów w języku polskim i bułgarskim (por. s. 7); por. też s. 235, gdzie z „Zakończeniu” stwierdza, że skoncentrowała się „na konfrontatywnym opisie najnowszej leksyki polskiej i bułgarskiej”.

Książka podzielona została na cztery części. Pierwsza z nich skoncentrowana jest na omówieniu zjawisk dotyczących wzbogacania słownictwa we współczesnych językach i tendencjach w tym zakresie, ze szczególnym uwzględnieniem języka polskiego i bułgarskiego. W związku z tym odnajdujemy w treści tej części monografii określenie pojęcia neologizmu, omówione są też kwestie klasyfikacji neologizmów, obecne w polskich i bułgarskich pracach językoznawczych (rozdz. 1-3). Ten przegląd stanowi podstawę dla omówienia w osobnych rozdziałach takich zagadnień, jak semantyczno-leksykalna adaptacja neologizmów (rozdz. 4), zjawisko neosemantyzacji (rozdz. 5), problem wyrazów, które nie mają jeszcze statusu stałej jednostki leksyku (okazjonalizmy - rozdz. 7), a także proces tworzenia żeńskich nazw zawodów (rozdz. 8). Zasygnalizowane zostały także trudności związane z tłumaczeniem neologizmów (rozdz. 6). W drugiej części książki omówiona została rola korpusów językowych w badaniu najnowszej leksyki (rozdz. 9, 13), w rozdz. 10 zaprezentowane zostały wybrane obszary tematyczne, wspólne dla obu języków, które charakteryzują się porównywalnym stopniem występowania nowej leksyki. Autorka przedstawiła tu swoje podejście do klasyfikacji jednostek, przyjmując jako kryterium udział procentowy neologizmów w wydzielonych polach leksykalno-semantycznych. Analiza ta pozwoliła na wskazanie pól o różnym udziale procentowym, wyodrębnione więc zostały te obszary, gdzie ilość neologizmów jest szczególnie duża. Poruszony został także problem statusu internacjonalizmów w języku i wydzielone zostały dwa zasadnicze ich typy: wyrazy – cytaty oraz derywaty słowotwórcze. Zaprezentowane zostały najbardziej produktywne

